

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 231, 29 augusti 2006

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Vapenvila i Libanon

FN:s säkerhetsråd har genom en vapenvila fått slut på fientligheterna i Libanon, åtminstone temporärt. Den enda sida som kan fira en seger är Hizbollah, vid sidan av palestinierna och de arabiska massorna i hela Mellanöstern. Alla vet att Ehud Olmerts och George Bushs påståenden att de vunnit genom att ordentligt ha decimerat Hizbollahs styrkor är uppenbara lögner.

Under fyra veckor fällde israeliska armén alla typer av högteknologiska bomber på byarna i södra Libanon, i shia-förorterna i södra Beirut, på vägar, flygplatser och kommunikationssystem i det lilla landet. De har åstadkommit skador för miljarder dollar på hem och arbetsplatser i de fattigaste delarna av det libanesiska samhället. Ändå kunde de inte bryta Hizbollahs och de libanesiska massornas motståndsvilja. Mot slutet var det Israel som stod inför en avgrund – ett markkrig, man mot man med Hizbollahs kämpar, i de förstörda byarna och städerna i södra Libanon som är deras hemterritorium.

Robert Fisk rapporterade (*Independent* 15 augusti) att under en dags strider dödades upp till 43 israeliska soldater när Hizbollahs gerillakrigare, som fortsatte att skjuta missiler in i själva Israel, kämpade mot Israels markinvasion. Under tre dagar av den så kallade stora offensiven, när 30 000 israeliska soldater skulle slå sig igenom till floden Litani, höll 3 000 gerillakämpar dem stängna bara ett par kilometer innanför den blå linjen. De slog ut ett betydande antal israeliska stridsvagnar och bestyckade fordon och tillfogade stora förluster. När de ställdes inför hårdnackat motstånd, slog både Olmert och Bush snabbt till reträtt.

Att behöva vända sig till FN och kräva en franskledd till största delen europeisk styrka är en stor förödmjukelse för Bush och Condoleeza Rice. Det är ett verkligt slag mot deras mål med ett "nytt Mellanöstern" helt under USA:s kontroll. Och detta är uppenbart för alla. Det är därför som Syrien och Iran, långt ifrån att vara ödmjuka, jublar av triumf och ger uttryck för sitt trots mot USA mer öppet och direkt än på många år.

Den syriske presidenten Bashar al-Assad prisade Hizbollah och drog en tydlig lärdom: "Världen kommer inte att bry sig om våra intressen om vi inte är starka. Motståndet, i alla dess aspekter, är alternativet för att återfå våra rättigheter. Världen skulle inte reagera om inte Israel skadas och vi blir mäktiga". Han tillfogade att gerillakämparna hade "slagit sönder myten om en oöverbinnerlig [israelisk] armé".

Det står klart för alla utom de hyrda lakejerna i Murdochs medieimperium att det är Israels och deras amerikanska herrars prestige och makt som allvarligt har "decimerats" i detta krig. Den ansedde journalisten Seymour Hersh i *The New Yorker* har rapporterat om Bushs motiv för att under fyra veckor blockera en vapenvila. Han har visat hur djupt inblandad Bushs administration var i planeringen av Israels krig, och hur vicepresident Cheney verkligen trodde att en framgångsrik kampanj med flygbombningar mot Hizbollahs missil- och kontrollcentra både kunde skydda Israel och tjänstgöra som en upptakt till ett amerikanskt angrepp på

Irans nukleära installationer.

Men försöket att "chocka och skrämma" Hizbollah misslyckades helt. Det beror på att det, till skillnad från i Afghanistan och Irak, släpptes lös inte mot reaktionära diktaturer, som Saddam Husseins och talibanernas, som hade skymfat och våldfört sig på sina egna folk, utan mot en motståndsrörelse med djupa rötter i den befolkning den försvarar.

Effekterna av att Israel och USA förödmjukats – även om det faktiskt bara är en taktisk seger, en strid i ett långt krig – kommer att ge mod och uppmuntran till massorna i Mellanöstern och alla de som kämpar mot imperialismen världen över. Alldeles uppenbart firar palestinierna, som genomlider belägring, svält, bombningar och upprepade intrång av israeliska stridsvagnar, misslyckandet för den israeliska armén. Palestinska kämpar har inte de effektiva missiler och vapen mot stridsvagnar som Hizbollahs fått från Iran. Den israeliska armén vet detta mycket väl och, liksom alla arméer som dragit det kortaste strået, tar den en brutal "hämd" för sin förödmjukelse på svagare motståndare, eller snarare på deras fruar, barn och gamla. Men därigenom kommer de bara fortsätta det som deras grymheter i Libanon redan har inlett – nedmonteringen av myten om det "demokratiska, lilla Israel, som försvarar sig mot överväldigande odds".

Antikrigsrörelsen och den antiimperialistiska rörelsen i hela världen måste få klart för sig att Israel är en aggressiv och expansionistisk kolonialstat och ett centralt verktyg i George Bushs planer för att erövra Mellanöstern. Vi måste fortsätta att upprepa detta eftersom kriget i Libanon och i Palestina är långt ifrån över. Även om vapenvilan håller – ett stort om – kommer Israel, nu med hjälp av de europeiska makterna, Frankrike, Tyskland, Italien, trycka på för sina krigsmål: ett neutralt, avvärnat Libanon, med en lydregim. Det skulle fullborda inringningen av palestinierna, skära av dem från all hjälp eller assistans från den arabiska och muslimska världen. Allt detta kan bedrivas under skydd av FN:s vapenvila. Både EU och USA är faktiskt beslutsamma att driva igenom det.

FN:s resolution om vapenvila, trots att den modifierades när Israels misslyckande med att erövra södra Libanon eller allvarligt försvaga Hizbollah stod klart, är ändå starkt viktad åt sionisternas håll. Hizbollah ska avvärnas och evakuera en del av sitt eget land. De måste upphöra med alla militära aktioner, inberäknat mot ockuperande israeliska trupper. Israel behöver inte evakuera Libanon förrän FN-styrkorna och den libanesiska armén intagit sina ställningar och Hizbollah dragit sig undan. Det innebär att be segrarna att överge slagfältet, om än inte till de besegrade israelerna, så åtminstone till de som kommer att agera för deras del. Israel behöver inte ens ge upp sin belägring av landet, dess brott mot det libanesiska luftrummet och dess hot att "jaga fram Hizbollahs ledare och döda dem". Utan tvivel kommer varje vedergällning från Hizbollah att kallas för ett allvarligt brott liksom varje israeliskt brott kommer att kallas för försvar.

Den avgörande frågan är nu om FN:s styrkor, den libanesiska regeringen som domineras av proamerikanska krafter, trycket från USA på de arabiska regimerna, kommer att lyckas vinna freden åt Israel trots misslyckandet med att vinna kriget. Kan imperialisternas påtryckningar, den här gången

med EU i rollen som falsk vän snarare än USA som öppen fiende, effektivt demilitarisera Libanon, tillmötesgå Israels krav att Libanon blir en buffertstat, och inte en bas för motstånd mot deras expansionistiska planer i Palestina.

Svaret på dessa frågor ligger hos motståndets ledning och regeringarna i Syrien, Iran och givetvis själva Libanon. Hizbollah har inte, även om de accepterat vapenvilan, förbundit sig att lägga ned sina vapen så länge en enda israelisk soldat befinner sig på libanesisk mark och så länge Israels angrepp och belägring fortsätter. Bra. Den libanesiska regeringen har sagt att den inte kommer att försöka avvärja Hizbollah med våld. Bra – de måste hålla sig till det. Det skulle vara obscen om Seniorias regering, efter att helt ha misslyckats med att försvara sitt land, skulle inleda ett inbördeskrig mot Hizbollah. Om Seniorias regim skulle göra det, skulle den uppträda som det den är, ett redskap för Israel och USA.

Faran är att Syrien, Iran och ledningen i Hizbollah kan besluta sig för att allt som nu behövs, efter att ha tvingat Israel och USA till FN, är maskerade förhandlingar som syftar till att säkra en plats för Hizbollah i Libanons konfessionella konstitution. Det skulle vara en reaktionär uppgörelse som lämnade de fattiga och fördrivna i Libanon, och framför allt palestinierna, ute i kylan. Det skulle antagligen i den nuvarande situationen vara svårt för de flesta av de ovan nämnda parterna att öppet acceptera en sådan uppgörelse. Tel Aviv och Washington, plågade av sin prestigeförlust, kommer inte, vilket är viktigare, dröja med att förnya kriget med palestinierna och kanske först med Libanon.

I Libanon och i hela regionen måste massorna gå ut på gatorna och genomföra aktioner för att se till att ingen sådan uppgörelse kommer till stånd, att inga motståndskämpar avvärjas och att massorna tvärtom beväpnas och tränas i en folklig milis. Arbetarpartierna och fackföreningarna måste spela en nyckelroll i bildandet av denna antiimperialistiska enhetsfront. Motståndets krig måste fortsätta. Men det måste föras på bredare front än bara Libanon och Palestina. De arabiska regimerna som var tysta, speciellt Egypten, måste sättas under ökat tryck på gatorna. De måste tvingas att antingen bryta banden med Israel, att upphöra med att erkänna den terroristiska skurkstaten, bryta alla handelsförbindelser, stänga oljekranarna, skicka hjälp och assistans och tillåta frivilliga att ansluta sig till kampen – eller också måste de störtas.

För att uppnå detta krävs att demokratiska rättigheter erövrats, främst rätten att demonstrera, rätten att samlas – verklig demokrati i praktiken. De paramilitära styrkorna, den brutala säkerhetspolisen måste krossas och soldaterna vinnas över till folkets sida. För detta ändamål måste råd (shura) för arbetarna och de fattiga i stad och på land växa fram i hela Mellanöstern.

Imperialismens och sionismens medbrottslingar måste drivas bort från makten. Detta innebär en revolution mot imperialismen och dess hantlangare. Det kan emellertid inte stanna där: för att ta itu med imperialismens ekonomiska makt är det nödvändigt att göra en social revolution mot den lokala och internationella kapitalismen. Den demokratiska och antiimperialistiska revolutionen måste utvecklas till en socialistisk revolution under ledning av arbetarklassen. Det kommer inte att hända utan revolutionära kommunistiska partier som leder massorna. Det är väsentligt för antiimperialister och socialister att vara klara över att endast denna strategi för permanent revolution, där kampen för frihet för halvkolonier som de arabiska länderna, som Iran och Afghanistan, från invasion och ockupation blir en revolutionär kamp mot själva kapitalismen. Endast genom denna socialistiska kamp kan en enda palestinsk stat verkligen skapas. Den egendom som idag ligger i händerna på den rika och sionistiska bosättningsstaten måste socialiseras.

Över hela världen måste progressiva krafter – framför allt arbetarrörelsen – bryta med sina återstående illusioner om Israel. De socialdemokratiska partiernas medbrottslighet med

Israel och Bush och Blair måste avslöjas. Det måste också de europeiska vänsterpartiernas skamlösa undanflykter, som uppmunade den europeiska imperialismen att ingripa, som stöder FN:s "fredsbevarare" och kräver att motståndskämparna ska avvärjas. Antikrigsrörelsen och Europas Sociala Forum måste fördöma denna politik och kräva att de deputerade från Rifondazione, PDS, PCF, motsätter sig att trupper skickas till Libanon eller kräver deras tillbakadragande.

Israel måste göras till en internationell paria precis som Sydafrika var under 1980-talet. Dess legitimitet, dess "rätt att existera" som en rasistisk bosättningsstat som ständigt expanderar på arabisk mark, dödar och förstör fullständig ostraffat, måste få ett slut. En massiv kampanj för att bojkotta Israel, genom arbetarsanktioner, vägran att hantera handel med den sionistiska staten och massiva konsumentbojkotter av israeliska produkter måste organiseras. Politiska och socialrevolutionära rörelser måste uppstå i alla de arabiska länderna, speciellt de som omger Israel. Sådana som Hosni Mubarak och kung Abdullah måste störtas och deras staters långvariga maskopi med USA och Israel upphöra.

Kampen för att besegra USA:s "krig mot terrorismen", globaliseringens väpnade uttryck, måste spridas och intensifieras. USA är sårbart för social revolution, för revolten bland de miljoner som förtrycks och utsugs av USA, inklusive miljoner i själva USA. Imperialismen kan bara störtas genom att arbetarklassen ställer sig i spetsen för dessa rörelser, under ledning av revolutionära arbetarpartier, och griper makten.

Förbundet för Femte Internationalen kämpar för:

- Driv ut de återstående israeliska styrkorna ur Libanon
- Avsluta den israeliska blockaden; tvinga sionisterna att helt och fullt betala återuppbyggnaden av landets bostäder och infrastruktur
- För en bojkott av arbetare och konsumenterna av israelisk handel och israeliska varor och västföretag som stöder Israel
- Förhindra avvärjningen av Hizbollah och alla de palestinska miliserna
- Gör motstånd mot FN-ockupationen av Libanon. Ut med franska, italienska, turkiska och andra trupper
- Erkänn inte Israel – en illegitim rasiststat – och erkänn Palestina
- Driv bort Blair och Bush från deras ämbeten, gör slut på deras krig mot terrorn!
- Driv bort de förrädiska arabiska regimerna som konspirerar med Israel och USA
- För en socialistisk federation i Mellanöstern.

Förbundet för Femte Internationalen

17 augusti 2006

Inga svenska trupper till Libanon

Den socialdemokratiska regeringen väljer inför vapenvilan i Libanon att ligga lågt. Det svenska deltagandet i FN-styrkan blir lika blygsamt som i Afghanistan. Regeringen har klart valt sida men vill inte synas alltför tydligt om det blir en ny konflikt. En eventuell öppet borgerlig regering efter valet 17 september kommer uppenbarligen att bli mer villig att delta med reguljära trupper.

Även om det planerade svenska deltagandet är litet till omfattningen, måste arbetarrörelsen och vänstern kräva att ingen svensk soldat ska delta i bevakandet av en vapenvila baserad på att Hizbollah och andra motståndsgupper ska avvärjas.

Konfrontera s-regeringens företrädare under valrörelsen med kravet: Inget svenskt deltagande i FN-truppen i Libanon!

"Kriget mot terrorn"

Den 10 augusti vaknade Storbritannien och världen upp i en mediakarusell som omgav gripandet i gryningen av 24 misstänkta terrorister, som påstods ha planerat att spränga hund-

ratals oskyldiga civila, kvinnor och barn bland dem. Politiker stod skuldra vid skuldra med chefer från säkerhetstjänsten. En katastrof hade undvikits.

Samtidigt skulle Israels slutanfall på Libanon inledas, innan vapenvilan inträdde. Kriget förpassades för första gången på en månad från tidningarnas huvudrubriker. Den slutliga dödsiffran för det i slutändan misslyckade bombardemanget och invasionen översteg 1 300 libanesiska civila, varav 45 procent var barn.

Under minst en dag stod potentiellt dödande högre på den känslomässiga skalan än det faktiska dödandet. Och det var avsikten. "Kriget mot terrorn" – oavsett om den terrorn i slutändan visar sig vara verklig eller påhittad – är utformat för att rättfärdiga det orättfärdiga: Israels stöld av arabisk jord och den amerikanska och brittiska imperialismens erövringar i Mellanöstern.

Gripandena i Storbritannien hängde samman med en sammansvärjning, hävdar MI5, för att detonera sprängmedel ombord på mellan tio och tolv transatlantiska flygningar, kanske med en timmes mellanrum för att få maximal effekt. Sjutton andra misstänkta greps i Pakistan. Oroliga semesterfirare som fastnat på Heathrow varnades för att terrorshotet ökat från "allvarligt" till "kritiskt".

Den misstänkta "hjärnan" bakom planen har stigit uppåt i al-Qaidas kommandekedja för varje nyhetsbulletin, från Rachid Rauf, organisationens brittiska kontaktman, till Abu Faraj al-Libbi och sedan Ayman al-Zawahri, nummer tre respektive två efter Bin Laden själv. Polisen har följt upp gripandena med husundersökningar i hem och företag. En veckolång genomsökning av en skog gav till resultat ett tillkännagivande av att de funnit "allt du behöver för att tillverka en improviserad anordning".

Detta kan givetvis visa sig vara ett verkligt lyckokast för säkerhetstjänsterna. Men det kan också visa sig vara ännu en blunder. När allt kommer omkring har vi tidigare bevitnat hur högstämda larm mynnat ut i ingenting. För tre år sedan, 2003, beordrade Blair ut 450 soldater, 1 000 poliser och även stridsvagnar för att bevaka Heathrow. Inget hände. I augusti 2004 avslöjades en annan "sammansvärjning": en misstänkt greps i Pakistan med fotografier av flygplatsen på sig.

Inrikesministern John Reid upplyste oss om att 20 sådana sammansvärjningar hade upptäckts. Om den avsedda effekten var att öka vår tilltro till säkerhetstjänsterna, blev resultatet det motsatta.

Två följande larm i USA bidrog också till att undergräva den offentliga tilltron till säkerhetstjänsterna. Ett plan från United Airlines eskorterades till Boston av två F16-stridsplan. En kvinna på resa från Dubai påstods ha en burk vaselin, en skruvmejsel och tändstickor med sig. Hon har efteråt utsatts för karaktärsdömd i pressen. En annan kvinna, en 28-årig kvinna med pakistanskt ursprung, greps sedan på en flygplats i West Virginia. Påståendet att hon hade spår av sprängmedel på sig drogs senare tillbaka.

Större larm om terrorism leder ofta, för att inte säga alltid, till att de imperialistiska länderna passar på att genomföra ännu fler angrepp på våra medborgerliga rättigheter och speciella åtgärder mot muslimska medborgare. De nya åtgärderna har nästan alltid lett till trakasserier, inspärning, förnekande av lagliga rättigheter... och sedan frisläppande. I London har det vid två tillfällen lett till att oskyldiga människor skjutits, den ene med döden som resultat. Därtill kommer det faktum att varje omgång av hets mot muslimer mynnar ut i en ny runda av fysiska angrepp på asiater och moskéer, såsom den i Basingstoke som sattes i brand den 12 augusti.

Den 16 augusti tillkännagav EU en plan mot terrorismen i sex punkter. Nicolas Sarkozy, den rasistiska inrikesministern i Frankrike, var speciellt angelägen att bilda en "styrka för snabbtryckning" för att handskas med situationen efter terroristangrepp, och specifikt förbinda den med kampen mot så kallade illegala invandrare.

Hans inte mindre avskyvärde brittiske motsvarighet, John Reid, var mer angelägen att genomföra åtgärder riktade mot muslimska "extremister".

Förslaget att införa "positiv profilering" har fått mest uppmärksamhet. Det kommer att tvinga flygbolag att överlämna personliga och biometriska detaljer om alla passagerare till säkerhetstjänsterna i förväg. De passagerare, till stor del affärsmän, som inte utgör något hot kommer att snabbbehandlas i flygplatsernas säkerhetskontroller. Andra, i stort sett asiatiska och arabiska, som bedöms kräva en mer noggrann kontroll kommer att förnedras genom påträngande förhör och genomsökningar.

Till och med en hög chef inom Londonpolisen, Ali Dezaie, kände sig tvingad att protestera: "Det ni föreslår är att vi ska ha ett nytt brott i detta land som kallas 'resande asiat'."

Det kommer givetvis att leda till ännu mer trakasserier mot asiater. USA:s myndigheter använder redan positiv (dvs. negativ) profilering och nekar ofta inresa för asiatiska, inklusive brittiska passagerare med asiatiskt ursprung, med terrorbekämpning som förevändning. Azar Iqbal och hans familj från Manchester nekades att resa till Disneyland häromveckan och tvingades återvända. Motiveringen var: "Vi bad er inte att komma till USA på semester."

Reid är också angelägen om rätten att släcka ner hemsidor och tevesatelliter, eller ta bort information från dem, som hjälper terroristerna. Han vill utveckla en "europeisk islam", vars predikanter (imamerna) utbildas och godkänns av staten.

Detta är inte i något avseende åtgärder riktade mot terrorism. De är riktade mot varje muslimskt eller arabiskt oliktankande eller motstånd mot vad USA och Storbritannien har för sig i Mellanöstern. Hjälper al-Jazeera människor att tillverka bomber eller främja angrepp på västerländska civila? Nej. Ändå har de ofta angripits av USA:s missiler med motiveringen att al-Jazeeras rapportering motverkar USA:s intressen på slagfältet.

Tony Blair gjorde sina avsikter kristallklara när han talade inför World Affairs Council i Los Angeles tidigare i augusti:

"11 september i USA, 7 juli i Storbritannien, 11 mars i Madrid, de otaliga terroristangreppen i länder så olika som Indonesien eller Algeriet, det som nu äger rum i Afghanistan och i Indonesien, den fortsatta konflikten i Libanon och Palestina, är alla delar av samma sak.

Det är delvis en kamp mellan vad jag kallar reaktionär islam och moderat islam i huvudfaran. Men dess implikationer är mycket bredare. Vi utkämpar ett krig, men inte bara mot terrorismen utan om hur världen ska styra sig själv i början av det 21 århundradet, om globala värden."

För Blair är det en helhet utan sömmar, som sträcker sig från vidrigheter som begåtts i verkliga terroristangrepp till legitimt väpnat och civilt motstånd mot imperialistiska och sionistiska invasioner och ockupationer. Alla som kämpar emot är "reaktionära". Enbart de som samarbetar med angriparna är "moderata och i huvudfaran".

Kungarna i Saudiarabien och Jordanien, Fahd och Abdulah, president Mubarak i Egypten och premiärminister Nouri al-Maliki i Irak – är dessa tyranner moderata? Bara om moderation innebär att driva en mordisk säkerhetspolis som dödar politiska motståndare, eller ett "rättssystem" som hugger av händer och huvud på småtjuvar och kvinnor.

Men Hizbollahs gerillakrigare, som försvarade Libanon mot israeliska armén, och den valda Hamasregeringen, som kräver rätten att återvända för miljoner palestinska flyktingar, som förvisats av återkommande vågor av israelisk terror sedan 1948: dem är terrorister, extremister.

Kriget mot terrorn är – även om det då och då kan förhindra ett verkligt terrordåd – främst ett medel för att piska fram folkligt stöd för Storbritanniens och USA:s alltmer impopulära och misslyckade krig för att erövra Mellanöstern.

Det är ett krig mot antikrigsrörelsen, för att splittra den och isolera en del av dess mest beslutsamma och klarsynta

element. Det syftar till att vända den muslimska befolkningen in mot sig själv, där deras borgerliga representanter ska censurera och – när det krävs – ange de radikala ungdomarna.

Att denna politik bara kommer att bekräfta unga militanta muslimers övertygelse att västmakterna är rasistiska och islamofobiska, att den därför kommer att skapa en grogrund för de som försöker rekrytera självmordsbombare, struntar Blair och Reid, George Bush och Condoleezza Rice i.

När allt kommer omkring är de primärt inte bekymrade om den offentliga säkerheten, eller rättvisa och demokratiska rättigheter. Varken i London, High Wycombe eller Birmingham, eller i Bagdad, Beirut eller Gaza. De är bara angelägna att få bort alla hinder för deras system med utsugning och förtryck: kapitalism.

Blair klagade detta i Los Angeles:

”Men det finns en mindre uppenbar mening i vilken utgången [av kriget terrorn] avgör framgången för vår bredare världsbild. För mig innebär en seger för moderaterna en islam som är öppen: öppen för globalisering, öppen för att arbeta med andra med annan tro, öppen för allianser med andra nationer.

Är protektionism eller frihandel svaret på globaliseringen? Är kontrollerad invandring eller stängda gränser svaret på massinvandringens tryck?

Här håller vi med Blair: kriget mot terrorn är detsamma som kriget mot folken i Mellanöstern, är detsamma som kriget mot invandrare och etniska minoriteter. Alla tre förs i imperialismens tjänst under globaliseringens period. Och alla tre måste mötas med motstånd.

Ut med de utländska trupperna från Afghanistan och Irak, Libanon och Palestina!

Stoppa angreppen på medborgerliga rättigheter! Ingen rätt till rasistiska visiteringar!

Fri rörlighet för arbetskraften! Öppna gränserna och fulla medborgerliga rättigheter till alla invandrare!

fifthinternational.org

Craig Murray: var mycket skeptiska

Den före brittiske ambassadören i Uzbekistan, Craig Murray, undrar på sin hemsida (www.craigmurray.co.uk) vad som pågår i samband med gripandena av mer än 20 personer i Storbritannien.

Han har utvecklats till att bli en skarpsinnig kritiker av Blairs regering och ”kriget mot terrorn” och hänvisar till egen erfarenhet av att analysera säkerhetshot och beskriver utifrån kända fakta vad han tror är den verkliga historien.

Ingen av de påstådda terroristerna hade tillverkat en bomb. Ingen hade köpt en flygbiljett. Många av dem hade inte ens pass. Förutsättningarna var alltså inte de bästa om de planerade terrordåd på ett antal flygplan inom en snar framtid. En hel del av de som gripits har stått under övervakning under mer än ett år.

Vad var det då som fick polisen att rusa iväg och gripa mer än 20 personer?

Vid ett förhör i Pakistan avslöjades detaljerna i denna fantastiska plan för att spränga ett antal flygplan i luften. Den pakistanska diktaturens förhållningsledare har givetvis sina metoder för att få människor att sjunga som kanariefåglar, skriver Murray.

Han har själv i Uzbekistan bevittnat vilken extraordinär information som går att få fram på det sättet. Problemet är att det alltid har en tendens att ge förhållningsledarna allt vad de vill ha, och mer än så. Den som utsätts för tortyr har alltid intresse av att få stopp på lidandet. Men sanningen brukar aldrig komma fram under sådana förhör.

Den man som ”förhördes” i Pakistan hade flytt från Storbritannien efter att polisen ville förhöra honom om mordet på hans farbror för några år sedan. Det har också gjorts stor sak

av förflyttning av stora penningssummor utanför den vanliga ekonomin.

Därtill kommer frågan om vad Bush och Blair diskuterade. Murray anser att svaret på den frågan är enkelt: Båda var i desperat behov av något som kunde dra bort uppmärksamheten från deras inhemska politiska problem. De längtade efter ett nytt 11 september. Informationen från Pakistan, oavsett hur svajig den var, gav dem ett nytt 11 september som kunde säljas till media. Media har inte oväntat köpt alltihop.

Inrikesminister John Reids politiska propaganda uppfattar Murray som avskyvärd. Han varnade för det onda som hotar och stannade uppe hela natten för att i detalj styra gripandena. Behövs det tydligare bevis för att brittisk polis nu är ett politiskt verktyg? Liksom under andra regimer kom knackningen på dörren 2,30 på natten. De som greps inbegrep en mamma med en sex månaders baby.

Vi kommer nu aldrig, sammanfattar Murray, att få reda på om någon av de gripna skulle ha gått vidare med att tillverka en bomb eller köpa en flygbiljett. De flesta av dem passar inte in på profilen för självmordsbombare. Mycket få självmordsbombare är lyckligt gifta och har barn. Alla stod de under bevakning, och bör utan tvekan ha funnits på olika förteckningar på flygplatserna.

Det enda i sammanhanget som Murray är säker på är att valet av tidpunkten för gripandena var starkt politiskt. Det är mer propaganda än konspiration. Av de mer än 1 000 brittiska muslimer som gripits med hänvisning till lagarna mot terrorism, har bara 12 procent någonsin åtalats. Det handlar helt enkelt om trakasserier i stor skala. Av de 12 procent som åtalas, frikänns 80 procent. De flesta av de – knappt 2 procent – som döms, döms inte för något som har med terrorism att göra, utan någon mindre förseelse.

Murray avslutar med varningen: ”Var skeptisk. Var mycket, mycket skeptisk.”

Dansk ockupationsmotståndare dömd

Carsten Kofoed rapporterar 18 augusti på bloggen *Frit Irak* om domen mot Fadi Abdullatif, språkrör för islamistiska Hizb ut-Tahrir, under rubriken ”Solidaritets med alla krigsmotståndare – också de muslimska – mot krigsförbrytarregeringen”.

Fadi Abdullatif dömdes till tre månaders fängelse för hot mot den danske premiärministern Anders Fogh Rasmussen och för uppmaningar att döda judar i Köbenhavns Byret den 17 augusti. Domen har överklagats till Landsretten.

I november 2004 hade Hizb ut-Tahrir en löpsedel med texten ”Dra iväg för att hjälpa era bröder i Falluja i Irak, och utplåna era regenter, om de står i vägen för er”.

Abdullatif klagade på en presskonferens redan den 6 augusti 2005 att löpsedeln syftar på muslimska regenter och inte den danske statsministern. Fogh Rasmussen är i och för sig en krigsförbrytare genom sitt stöd till och deltagande i ockupationen av Irak, men han är ingen regent i den muslimska världen.

Abdullatif kommer sannolikt inte att få en rättvis rättegång. Den danska staten förefaller vara ute efter att statuera exempel genom att kriminalisera allt motstånd mot ockupationen av Irak och ”kriget mot terrorismen”. Att därav dra slutsatsen, som Carsten Kofoed gör, att den danska staten ”är en fascistisk regering i vardande” leder helt fel. Den borgerliga staten är ingen idyll. Dess syfte är att utifrån den härskan-de klassens intressen försvara kapitalismen och den borgerliga ordningen. Rättegångar mot krigsmotståndare ingår som en integrerad del av försvaret av kapitalismen.

Även om islamisterna i Hizb ut-Tahrir inte går fria från beskyllningar om antisemitism – islamistiska rörelser är oförmögna att skilja mellan judar i allmänhet och israeliska och sionistiska judar – är den danska staten uppenbart partisk. När Louise Frevert från Dansk Folkeparti talade om ”musli-

mer som cancerceller” blev det inget åtal. Det är tydligen acceptabelt för den borgerliga danska stat som också deltar i USA-imperialismens krigsäventyr i Mellanöstern.

Irak under juli månad

Michael R. Gordon, Mark Mazzetti och Thom Shanker rapporterar i *New York Times* den 17 augusti om de bomber som exploderade i Irak under juli månad. Av de 1 666 bomberna var 70 procent riktade mot de USA-ledda militära styrkorna, enligt en talesman för militärkommandot i Bagdad. De irakiska säkerhetsstyrkorna utsattes för 20 procent av bomberna och 10 procent drabbade civila, en fördubbling sedan förra året.

Antalet dagliga angrepp på amerikanska och irakiska säkerhetsstyrkor har fördubblats sedan januari i år. En stor del av ökningen består av bomber vid vägkanten, en mycket dödlig form. Journalisterna drar slutsatsen att ”upproret har mer offentligt stöd och är uppenbart mer kapabelt vad gäller antalet aktiva personer och dess förmåga att rikta våldet än vid någon annan tidpunkt.”

Tjänstemän i Bushs administration medger nu att den irakiska regeringens plan för att få bukt med våldet i Bagdad, som basunerades ut i juni, har misslyckats. Pentagon skickar mer trupper till huvudstaden och en ny operation för att återställa säkerheten i Bagdad väntas på allvar i september. Artikeln rapporterar också om att det finns experter som förväntar sig att Bush och hans administration överväger att göra sig av med den irakiska regeringen.

Protester mot USA-bas i Tjeckien

Våra kamrater i SOP (Socialistiska Arbetarorganisationen) rapporterar om en protest riktad mot en planerad USA-bas i Tjeckien. Planer på nya militära installationer finns också för Polen. Men i båda fallen har förslagen mött motstånd, även på högsta ort.

Lech Kaczynski, den polske presidenten, har offentligt invänt mot att USA skulle tillåtas ha militära installationer som står utanför kontroll av landets myndigheter. Undersökningar pekar på att två tredjedelar av landets invånare motsätter sig att utländska trupper stationeras i Polen.

Motståndet förefaller vara lika omfattande i Tjeckien. Premiärministern Jiri Paroubek har uttryckt tvivel och föreslagit att det borde föregås av en folkomröstning.

Den 21 augusti deltog 150 personer i en demonstration på Fredstorget i Prag (Namesti Miru). Organisatorerna hade en sak gemensamt: motståndet mot USA-baser i Tjeckien. Våra kamrater i SOP och ungdomsgruppen Revolution deltog. En av dem, Martin Mikule, intervjuades av media och förklarade:

”Vi är motståndare till amerikanska baser därför att vi är motståndare till den amerikanska utrikespolitiken, som vi ser som orsaken till världens tillstånd idag, för de krig som förs inte bara i Libanon, utan också i resten av världen. Baserna här i Europa – inte bara i Tjeckien, utan också i Polen eller Storbritannien – är en del av stärkandet av Förenta Staternas hegemoni.”

En mindre grupp av motdemonstranter avleddes av polisen. Det datum som valts, 21 augusti, dvs. datumet för den sovjetiska invasionen 1968, var en del av det som retade motdemonstranterna. Skillnaden skulle ligga i att det nu finns möjlighet att säga nej.

Stoppa Israels terrorkrig! Demonstrera 23 september!

Flygblad från REVOLUTION.

Över hela världen växer avskyn mot Israels terrorkrig mot Libanon. Israel fäller bomber mot civilbefolkningen, med hundra-, snart tusentals offer, man bombar sönder infrastruktura-

turen (vägar, elkraftverk, transportmedel) och man fördriver libaneser från deras hem. Hittills har en miljon människor tvingats på flykt.

Varför? Utåt anger man kampen mot Hizbollah och kampen för frigivandet av tre kidnappade israeliska soldater. Men självklart handlar det ytterst om att Israel vill visa vem som bestämmer i Mellanöstern.

Samtidigt som stödet för det libanesiska folkets motståndskamp växer bland människor över hela världen är det tydligt att de kapitalistiska politikerna i Väst står på Israels sida. USA ger Israel fulla sitt stöd. EU-ledarna, däribland den svenska regeringen, säger sig vara för ”fred”. Men den fred de förespråkar är en fred på Israels villkor som syftar till att avvärja det libanesiska motståndet.

Nu måste vi bygga en rörelse underifrån som utmanar den svenska regeringens hyckleri – en rörelse som bygger solidariteten med de förtryckta massorna i Libanon, Palestina, Irak och Afghanistan, alla länder som lider under imperialistiskt och kolonialistiskt styre.

REVOLUTION är en socialistisk revolutionär organisation för ungdomar. Vi kämpar mot imperialism och kapitalism, mot rasism och sexism. Vi vill bygga en kämpande antikrigsrörelse. Gå med du också! Vill du hjälpa till att organisera i din skola, på din arbetsplats eller i ditt bostadsområde? Låt oss veta.

Delta i DEMONSTRATION den 23 september i Stockholm. Ta med dig folk i din omgivning. Info kommer att finnas på vår hemsida framöver: <http://www.revolution.se>. Du kan också maila oss på info@revolution.se eller ringa på 073-976 14 10.

Aktivistkalender – detta händer om du vill engagera dig:

I höst kommer vi fortsätta organisera motståndet mot USA-imperialismen, Israel och våra egna härskare.

– Därför mobiliserar vi inför en antikrigsdemonstration den 23 september. Då kommer demonstrationer organiseras mot krig och ockupation i hela världen. Så även här. Det är dags att väcka antikrigsrörelsen.. Ungdomar måste visa vägen.

– Mitt i allt detta kommer vi att besöka Helsingfors 9–10 september och delta i protesterna mot EU-topparnas toppmöte där. Häng med!

Sen då?

– I höst blir det antifascistisk kamp – vi kommer att mobilisera inför en motdemonstration mot nazisternas parad i Salem i december. Vi måste sätta stopp för nazisterna innan de blir starkare än de redan är.

– 2007: Vi kommer att delta i mobiliseringsarbetet inför en internationell massprotest mot G8-toppmötet, då världens imperialistiska ledare samlas i Heiligendamm i Tyskland i juni. Vi vill stoppa imperialisternas toppmöte!

Join the Revolution!

Ny Arbetarmakt

Ett nytt nummer av tidningen *Arbetarmakt* är i faggorna. Innehåller är koncentrerat till den svenska valrörelsen och kriget i Mellanöstern. Beställ genom vår hemsida.

Broschyr om Irak och vänstern

Under det senaste året har *Arbetarmakts nyhetsbrev* haft en serie med artiklar om den svenska vänstern och kampen mot ockupationen av Irak. De har skrivits av vår kamrat Senad Kadric och är i hög grad aktuella i samband med de nya utbrotten av krig och ockupation. Den svenska vänstern har inte lärt sig något, tvärtom upprepar den nu samma fel som tidigare. Broschyren kommer inom kort att finnas tillgänglig på vår hemsida för gratis nedladdning.